

Arrest

nr. 92 113 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 juli 2012 houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MENS *loco* advocaat P.-J. STAELENS en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker diende op 19 juni 2012 een achtste asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 5 juli 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [S.N.]
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : China
die een asielaanvraag heeft ingediend op 19/06/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 6 januari 2006 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 maart 2006. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aanvankelijk een beslissing 'ontvankelijk' nam voor de betrokkene maar uiteindelijk op 11 december 2007 besloot tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16 april 2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 19 augustus 2008 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 oktober 2008. Overwegende dat de betrokkene op 10 april 2009 een derde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van in overwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 april 2009. Overwegende dat de betrokkene op 23 juni 2009 een vierde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 juli 2009. Overwegende dat de betrokkene op 10 juli 2009 een vijfde asielaanvraag indiende en zijn dossier op 17 juli 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 17 november 2009. Overwegende dat de betrokkene op 18 december 2009 een zesde asielaanvraag indiende en zijn dossier op 16 februari 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 16 december 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 6 maart 2012 de afstand van het geding vaststelde. Overwegende dat de betrokkene op 4 mei 2012 een zevende asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 mei 2012. Overwegende dat de betrokkene op 19 juni 2012 een achtste asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een document naar voren brengt dat zijn vrouw en kind baat zouden hebben bij een voedselpakket waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is, een document van een persoon die vindt dat de vrouw en het kind van de betrokkene baat zouden hebben bij een voedselpakket, dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene, dat dit op geen enkele wijze de motieven ondersteunt die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten. Overwegende dat de betrokkene stelt dat hij een kind in India heeft waar niemand voor zorgt waarbij opgemerkt moet worden dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene, dat een dergelijke verklaring de conclusies van de Belgische instanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoeker voert in een eerste enig middel de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de schending van de materiële motiveringsplicht en de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Dit middel wordt als volgt toegelicht:

"II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. In de bestreden beslissing valt te lezen:

“(…) Overwegende dat de betrokkene een document naar voren brengt dat zijn vrouw en kind baat zouden hebben bij een voedselpakket waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is, een document van een persoon die vindt dat de vrouw en het kind van de betrokkene baat zouden hebben bij een voedselpakket, dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene, dat dit op geen enkele wijze de motieven ondersteunt die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten. Overwegende dat de betrokkene stelt dat hij een kind in India heeft waar niemand voor zorgt waarbij opgemerkt moet worden dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene, dat een dergelijke verklaring de conclusies van de Belgische instanties niet weerlegt.(…)”

II.1.4. In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat het nieuwe element dat de verzoekende partij bijbracht bij haar achtste asielaanvraag, m.n. een document waartuit blijkt dat haar vrouw en kind baat zouden hebben bij een voedselpakket, tot de privésfeer van de verzoekende partij behoort en op geen enkele wijze de motieven ondersteunt die de betrokkene zou gehad hebben om zijn land van herkomst te verlaten.

De verzoekende partij wil juist aantonen met dit document, dat zij niet kunnen terugkeren naar haar herkomstland en dat zelf haar vrouw en kind uitgehongerd zijn omdat ze nergens terecht kunnen.

Het document op zich draagt inderdaad niets bij aan de motieven die verzoekende partij zou gehad hebben om te vluchten, maar dit document is wel een illustratie van volharding, en zelfs onmacht, om zo de Belgische instanties proberen aan te spreken, te beroeren en geloof te hechten aan het asielreelaas van verzoekende partij.

II.1.5. De verzoekende partij is immers de mening toegedaan dat een nieuw bewijs, quod in casu, van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Arrest nr. 135.133 van de Raad van State dd. 21 september 2004.

In dit arrest is de volgende overweging te lezen die naadloos aansluit bij de opvatting van de verzoekende partij m.b.t. het art. 51/8 Vreemdelingenwet.

Considérant que l'élément nouveau au sens de l'article 51/8 précité, qui justifie un nouvel examen de la demande d'asile, peut avoir trait à des faits ou des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure au cours de laquelle les demandeurs d'asile auraient pu les fournir, mais aussi consister en une preuve nouvelle d'une situation antérieure; (Vrije vertaling: Overwegende dat een nieuw element in de zin van art. 51/8, dat een nieuw asielonderzoek rechtvaardigt, betrekking kan hebben op feiten of situaties die zich reeds hadden voorgedaan na de laatste fase van de procedure van de eerste asielaanvraag, maar dat deze ook betrekking kunnen hebben tot een nieuw bewijs van een reeds gekende situatie.)

De verzoekende partij kan tevens verwijzen naar Arrest 97.954 van de Raad van State dd. 25 juli 2001.

Considérant qu' il ressort du dossier administratif et de la demande de suspension qu'à l'appui de sa seconde demande d' asile la requérante a invoqué deux éléments, à savoir une lettre datée du 30 juin 2001 émanant d'une de ses sœurs et adressée à une autre de ses sœurs ainsi qu'une communication téléphonique farsant état d'interrogatoires et de perquisitions au domicile de la sœur de la requérante; que si l'on peut admettre que ne constituent pas des éléments nouveaux obligeant l'administration prendre en considération une nouvelle demande d'asile, des éléments de preuve que la requérante aurait pu produire à l'appui de sa première demande, constituent cependant un élément nouveau la preuve nouvelle d'une situation antérieure; qu'en l'espèce la lettre du 30 juin 2001 peut constituer un élément nouveau au sens de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980; que l'exception ne peut être retenue ; (Overwegende dat voortvloeit uit het administratief dossier en uit de vraag tot schorsing van de tweede asielaanvraag, heeft de verzoekende partij twee nieuwe gegevens aangebracht, te weten een brief gedateerd op 30 juni 2001 afkomstig van één van de zussen en geadresseerd aan een andere zus van de verzoekende partij, alsook een telefonische communicatie houdende de ondervragingen en vervolgingen ten huize van de zus van de verzoekende partij; dat als aanvaard kan worden dat dit geen nieuwe elementen vormen die de overheid verplichtte tot het in overweging nemen van een nieuwe asielaanvraag, deze elementen die de verzoekende partij had kunnen voorleggen in het kader van haar eerste asielaanvraag, vormt nochtans een nieuw bewijs van een vroegere situatie; hieruit volgt dan ook dat de brief van 30 juni 2001 wel een nieuw element kan vormen in de zin van art. 51/8 van de Wet van 15 december 1980; dat de exceptie dan ook niet kan weerhouden worden;)

II.1.6. Het document is eerder een bewijs van de desastreuze gevolgen, van mensen die niet geloofd worden en vrezende voor hun leven bij terugkeer. Het is een wanhoopsdaad in de hoop tot geloof! In die zin kan thans voorgelegde document wel degelijk aanzien worden als een document die betrekking heeft op het gehele asielrelaas van de verzoekende partij, aangezien de uithongering van vrouw en kind de gevolgen zijn van de vlucht voor de vrees voor hun leven.

II.1.7. Ten gevolge van deze onrechtmatige niet in overwegingname, wordt verzoekende partij verblijft in België geweigerd waardoor zij verplicht zou worden terug te keren naar China, alwaar zij blootgesteld zal worden aan foltering, minstens aan een behandeling die strijdt met art 3 EVRM of meent verwerende partij dat 'honger' verenigt is met artikel 3 EVRM? Daarenboven kan de verzoekende partij niet terugkeren naar haar land van herkomst. Dit is tevens de reden waarom verzoekende partij een verzoek tot erkenning als staatloze heeft ingediend dd. 27 april 2012 Bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge. Verzoekende partij wordt nergens erkend als staatsburger en is dan ook staatloos, bijgevolg kan zij niet teruggestuurd worden.

De bestreden beslissing strijdt dan ook met artikel 3 EVRM."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt bekeken in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De gemachtigde van de staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.
- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker n.a.v. zijn achtste asielaanvraag een originele brief voorlegde van “*Straathoekwerk stad Oostende*” op naam van zijn vriendin en zijn zoon. De verzoeker stelde dat hij met deze brief een voedselpakket kan krijgen, terwijl hij op eigen naam niets kan krijgen omdat hij hier geen documenten heeft.

De verzoeker voert aan dat hij met deze brief wil aantonen dat hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst en dat zijn vrouw en kind uitgehongerd zijn omdat ze nergens terecht kunnen.

2.5. De Raad wijst erop dat om een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet uit te maken, het niet volstaat dat het nieuw voorgelegde document dateert van na de vorige asielprocedure. Het nieuwe stuk moet ook betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS, nr. 215.573 van 5 oktober 2011).

Waar de verzoeker erop wijst dat nieuw bewijs van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en daarbij rechtspraak van de Raad van State citeert, benadrukt de Raad dat de nieuwe gegevens daarenboven relevant moeten zijn. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In die zin, kan de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (cfr. RvS nr. 8200 van 7 maart 2012).

2.6. De Raad stelt vast dat de voorgelegde brief een aanwijzing vormt van de preciaire privésituatie van verzoeker hier in België, maar merkt op dat bezwaarlijk aangenomen kan worden dat deze brief een ernstige aanwijzing bevat van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien de verzoeker zelf toegeeft dat het document niets bijdraagt aan de motieven die hij gehad zou hebben om te vluchten uit zijn land van herkomst.

De verzoeker toont dan ook niet aan dat de verwerende partij onzorgvuldig of op kennelijke onredelijke wijze heeft gemotiveerd dat: *“Overwegende dat de betrokkene een document naar voren brengt dat zijn vrouw en kind baat zouden hebben bij een voedselpakket waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is, een document van een persoon die vindt dat de vrouw en het kind van de betrokkene baat zouden hebben bij een voedselpakket, dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene, dat dit op geen enkele wijze de motieven ondersteunt die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten.”*

Waar verzoeker aanvoert dat het document een bewijs is van de desastreuze gevolgen voor mensen die vrezende voor hun leven en niet geloofd worden, met name dat de uithongering van vrouw en kind de gevolgen zijn van *“de vlucht voor de vrees voor hun leven”*, stelt de Raad vast dat verzoeker met dit niet-gestaafde betoog, dat wederom betrekking heeft op zijn preciaire privésituatie, de concrete motieven van de bestreden beslissing, genomen in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, niet weerlegt.

De Raad stelt vast dat verzoeker de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist noch weerlegt.

Samenvattend kan worden besloten dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij op een kennelijke onredelijke wijze, met miskenning van de gegevens van het dossier of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat verzoeker: *“Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”* en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging wordt genomen.

2.7. De verzoeker betoogt dat hij door de bestreden beslissing wordt verplicht terug te keren naar China waar hij blootgesteld zal worden aan foltering of een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. In de eerste plaats merkt de Raad op dat de bestreden beslissing de verzoeker geenszins verplicht terug te keren naar China.

Voorts dient vastgesteld dat zowel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de tot nu toe zeven ingediende asielaanvragen van verzoeker op definitieve wijze hebben afgewezen. Uit de bespreking hoger is reeds gebleken dat de door verzoeker aangebrachte brief geen afbreuk doet aan de vaststellingen van de voormelde asielinstanties.

Verzoeker voert heden eens te meer een bloot betoog. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), *quod non*. De loutere bewering dat verzoeker een verzoek tot erkenning van staatloze heeft ingediend vormt evenmin een begin van bewijs van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.8. Het eerste middel is niet gegrond.

2.9. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dit middel wordt als volgt toegelicht:

“II.2.1. Verzoekende partij vraagt asiel aan omdat zij meent een vluchteling te zijn in de zin van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Nergens in de bestreden beslissing is te lezen dat de staatssecretaris van mening zou zijn dat de verzoekende partij niet aan de definitie van vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet voldoet, of nauwkeuriger geformuleerd: geen nieuwe elementen aanvoert die indiceren dat zij over een gegronde vrees voor terugkeer beschikt en desgevolg niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling conform art. 48/3 Vreemdelingenwet. De beslissing vermeldt immers enkel:

overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De Raad van State heeft echter al veelvuldig bevestigd dat de Conventie van Genève geen directe werking in de interne Belgische rechtsorde heeft. Zodoende dient er dus - wanneer er formeel gemotiveerd dient te worden - quod in casu - verwezen te worden naar de vigerende Belgische wetgeving, m.a.w.: er dient verwezen te worden naar art. 48/3 van de Vreemdelingenwet en dus niet naar de Geneefse conventie.

Dit werd niet gedaan waardoor de bestreden beslissing strijdt met artikelen 2 en 3 van de Wet van 1991. De ratio legis van de formele motiveringsverplichting bestaat er immers net in dat de overheid de juridische en feitelijke motieven die aan de basis van de bestreden beslissing liggen, moet formaliseren in haar beslissing. De juridische motivering waarom verzoekende partij geen vluchteling kan zijn moest (en kon enkel) gesteund worden op 48/3 Vreemdelingenwet omdat de Conventie van Genève geen juridisch motief kan worden omdat ze juist geen directe werking heeft in de interne Belgische rechtsorde.”

2.10. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

2.11. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar de toepasselijke rechtsregel *“Gelet op artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 (...)”* en wordt verder, na de beoordeling van de nieuwe gegevens, gesteld dat

verzoeker *“Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”*.

2.12. Verzoeker stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissing niet mocht steunen, voor wat het aspect vluchtelingenbescherming betreft, op de enkele verwijzing naar de ‘Conventie van Genève’ omdat deze geen directe werking heeft in de interne Belgische rechtsorde. De juridische motivering kan, volgens de verzoeker, enkel steunen op artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.13. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, niet op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In de mate waarin verzoeker betoogt dat moet worden verwezen naar de Belgische wetgeving, blijkt uit de bestreden beslissing dat wel degelijk wordt verwezen naar het voormelde artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Uit de onder punt 2.3. opgenomen weergave van deze bepaling blijkt dat daarin onmiskenbaar wordt verwezen naar *“een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3”*.

Voorts stelt de Raad vast dat artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet zelf verwijst naar het Verdrag van Genève van 1951. Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet stelt immers:

“§ 1. De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 48/3 van de vreemdelingewet werd ingevoegd bij artikel 25 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (B.S. 6 oktober 2006). Een van de doelen van deze wet was onder meer de omzetting van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29/4/2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming in de Belgische Vreemdelingenwet (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304). Op haar beurt baseert deze richtlijn 2004/83/EG zich, wat het aspect vluchtelingenbescherming betreft, op de voorwaarden die staan omschreven in het Verdrag van Genève (zie Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, 2006-07, nr.51K 2478/001, 7). Het is dus duidelijk dat artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wordt gedragen door het Verdrag van Genève.

Gelet op hetgeen voorafgaat wordt een schending van de formele motiveringsplicht niet aangetoond. Het tweede middel is ongegrond.

2.14. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

griffier.

De voorzitter,

M. MAES